

Zasmejal se je. „Kako filozofirava! In vendar, kako neumna sva oba, ti in jaz. Zakaj te poslušam, tako pokorno! Pametneje bi bilo, če bi te objel. Vidiš tako . . .“

Pristopil je korak bliže. Ali vedela je, da ni nevarno. Čar je minil. Odstopila je smeje. „Kaj se razburjaš! Moj Bog, življenje je pametnejše od nas. Pusti, naj gre po svoji cesti! Zakaj siliš po gošči, kjer ni steze — same skale, trnje, jame in močvirje. Tako je, dragi prijatelj, vidiš . . . Pojdi zdaj! Kaj bi se igrala z žerjavico! Pod slamnato streho se ne počenjajo tako nevarne stvari. Naj ugasne. Čez pet let se bova prijetno spominjala tega dne in vedela bova, da sva bila danes jako modra in pametna.“

Poslovil se je.

„In drugič vzemi Ano s seboj ali katerega otroka, če prideš k nam! Pametneje bo.“ Zasmejala se je in šla je pred njim ven, odpirat vrata.

Ko se je bila sama vrnila v sobo, polastilo se je je neko lepo in vedro veselje. Hodila je semtertja po stanovanju nemirno in brezskrbno, kakor mlada deklica. In nehote je zapela neko pesem.

Zaprla si oči . . .

Zaprla si oči in pal je mir
čez tihi dol, čez dneva mračno stran —
zaprla si oči in pal je mrak
z večerno žalostjo na ocean . . .

Ne drami sanj vodá
globoki vzdih noči,
ne poje trubadur,
ne toži težkih ur:

Samo v šuštenju vej
je človek zaihtel,
polglasno je zaklel
nemirni duh alej . . .

Griša.

